

L'Espanya humiliada

Les darreres setmanes hem assistit a la humiliació d'Espanya per part de les institucions jurídiques europees. I, naturalment, per part del President Puigdemont i l'estratègia política menada des de l'exili. Un èxit que coincideix amb el relleu en la direcció d'un dels diaris més ferotgement espanyols, malgrat imprimir-se i ser escrit de Catalunya estant. Algú pot pensar una venjança més dolça? Dificilment.

L'entrada al Parlament Europeu del President Puigdemont i de Toni Comín, i properament, també, de Clara Ponsatí, ha estat una veritable victòria que han ensorrat tots els atacs que han rebut en els darrers set mesos, sobretot quan, el 2 de juliol, el llavors President de l'eurocambra, es va comportar de forma indecent, vergonyant, pusil·lànim, obeint de forma canina el dictat del govern espanyol. Llavors, els nostres eurodiputats i el seu equip jurídic, van rebre per totes bandes. Sense compassió, amb odi, amb ràbia. Els donaven per neutralitzats, com a derrotats. Però es van mantenir fermes, durs com una roca, sense fer un pas enrere. I han guanyat, i tant si han guanyat, han derrotat a un estat que es pensava que els havia escombrat. I ha estat una victòria per pallissa, de forma, efectivament, humiliant, s'han endut un cabàs de vergonya. En definitiva, brutal.

I el més bo de tot, és que malgrat això, els espanyols es neguen a reconèixer la derrota. I fins i tot gosen plantar cara a la jurisprudència europea. No han après, encara. Els costa, però, no en tinc cap dubte, encara hauran d'empassar-se més gripaus. El seu nul respecte pels drets humans, la seva catalanofòbia ben arrelada en el seu subconscient multiseccular, els impedeix actuar de forma racional i van intentant transformant les derrotes en falses victòries. S'arrapen a qualsevol excusa

per auto-enganyar-se i ajornar la seva humiliació total i absoluta. És d'un patetisme que tomba d'esquena. Europa assisteix a l'espectacle amb uns ulls com a taronges.

En aquest context de victòria catalana i de derrota espanyola, no podem deixar enganyar-nos. Hem de continuar fins al final. No empassar-nos rodes de molins del nou govern espanyol, que, paradoxalment, ha estat possible gràcies al vot d'un partit català. Això contribueix a embolicar el procés. Com podem demanar que els europeus entenguin que uns independentistes donin aire al teu repressor? No s'ho expliquen! El blanquejament d'un partit espanyol que té sang a les seves mans és un error molt gran. Un partit que ha conegut casos de corrupció a punta pala i que fins i tot els seus condemnats no entren ni després d'haver-se apropiat de centenars de milions d'euros!

Després de la victòria a Europa, ara cal acabar la feina amb una victòria, l'enèsima, a casa. Sempre que el President Puigdemont ha encapçalat una llista electoral, la victòria ha estat de carrer. Recordem les eleccions del 2017, en plena reacció del 155, va guanyar de carrer. I després, en les eleccions europees del 2019, va repetir la gesta. Ell, i només ell, és el referent de la victòria. I des de Reagrupament, President, us demanem que no espereu més per posar ordre i aplegueu al vostre entorn tots els catalans i totes les catalanes que tenim molt clar que la prioritat és l'alliberament de la Pàtria, sense dubtes ni mitges tintes. És l'hora de refer el camí i d'anar fins al final. Reagrupament serà sempre al vostre costat, com també al costat del President Quim Torra i de tots els diputats i batlles que us donaran un suport tancat. És l'hora de la victòria!

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Estratègies
per Josep Felip

PÀGINA 2

13D "Osona decideix"
fa 10 anys

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Res a celebrar
per Teresa Casals

PÀGINA 4

Futur
per Albert Aragonès

PÀGINA 5

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Estratègies

La meua tesis segons la qual la naturalesa de l'Estat Espanyol és conseqüència directa del cop d'estat del divuit de juliol del 1936, cop que pareix un nou ens (en continuarem digen NÀSGUL en homenatge a J.R Tolkien) i que segons les circumstàncies agafa les formes més diverses al servei d'una única finalitat, la unitat territorial del que coneixem com España, a la que tot se subordina, és com ja he argumentat en d'altres articles a la "La Veu", la primera i única consideració que ha de tenir present en tot moment i circumstància el moviment sobiranista català.

L'Estat entès com conglomerat d'institucions, alt funcionariat, entitats, poders, recursos...etc, que s'articulen segons el temps en diferents règims i formes no dona cap marge a qui vulgui qüestionar el motiu de la seva pròpia existència com estat al servei de la idea d'unitat territorial. L'estat farà el que faci falta, ja sigui per allò civil, criminal, canònic..., per la força i/o amb les arts que entengui més adients, segons el moment, per garantir dita unitat i la supervivència del NASGUL al servei exclusiu d'aquesta unitat.

Aquests arguments que moltes persones, entitats, grups de poder...etc poden entendre i/o entenen com a simplista, desfasada, al·lucinant, fantasiosa, fora de la realitat..., tendint en conseqüència a no

considerar-la alhora de tractar amb el NÀSGUL, és, al meu modest entendre, la causa de tots els nostres mals alhora d'afrontar l'estratègia idònia per desfer-nos del NÀSGUL. És pel que s'ha exposat que cop rere cop el NASGUL ens derrota. En el mateix moment que hi tenim tractes aquest ens ha guanyat.

L'1-O, el 3-O i el 10-O de 2017 varem guanyar de totes totes el NÀSGUL. El varem guanyar al no tenir-hi tractes. En el moment que el Molt Honorable President Carles Puigdemont va suspendre la declaració d'independència, en aquell mateix moment varem perdre. En aquest interregne surten sempre interlocutors voluntariosos als qui ningú ha demanat que fan el gran esforç personal de mediar en benefici del seny, la pau i un bé superior que cal preservar. Uns interlocutors que el que fan és preservar per ells i la seva confraria els seus propis interessos, el tal senyor Urkullo i el capellà Omella entre d'altres..., Europa que va dir que ajudaria els catalans en la seva lluita. El Govern, de fet, és va rendir, i a partir d'aleshores tot va malament..., una via judicial que no és res més que el joc de la gallineta i que tard o d'hora, i voldria equivocar-me, acabarà amb el President Puigdemont i els exiliats davant la justícia del NÀSGUL. No ens equivoquem, els estats europeus són tots cosins germans de l'estat

espanyol, i amb el nas tapat, amb els ulls clucs, girant-se d'esquena mentre es renten les mans i en el moment que ho considerin més oportú cometran la fellonia que tots pensem que no passarà.

I nosaltres "erre que erre"...; una taula de negociació entre governs per donar resposta al fet català..., això no és una taula de negociació, és una taula de rendició. Una taula de politics catalans que entronitzen el NASGUL del 155 per negociar una rendició amb les seves corresponents prebendes, el govern del poble sense el poble. Hi ha únicament una estratègia, la desobediència activa i passiva, individual i col·lectiva, tenyida d'anarquisme i de compromís personal. "Ho tornarem a fer" és el lema i el Consell de la República l'única institució vàlida ja que totes les altres absolutament totes les altres són institucions borbòniques, ara ho veiem amb les declaracions dels Mossos en el segon judici al procés: únicament servim la legalitat espanyola. Es tracta de bastir una revolució, no una evolució. L'estratègia única i vàlida es la DUI, la DUI del poble que empeny la República. Únicament serem respectats i reconeguts quan ens plantem com ens varem plantar l'1-O, el 3-O i el 10-O.

Josep Felip

13D "Osona decideix" fa 10 anys

El passat divendres 17 de gener del 2020, a la sala d'actes del Seminari de Vic, es va fer un acte d'homenatge a les persones que van fer possible a Osona les consultes del 13D (el 13 de desembre del 2009).

El 13D va representar la primera onada de consultes que es van fer després de la primera consulta sobre de la independència de Catalunya al municipi d'Arenys de Munt, el 13 de setembre del 2009. Hi van participar 34 municipis osonencs, varen votar el 41,37 % del cens electoral i la victòria del Sí a la independència va ser aclaparadora. El van fer possible més de 2000 voluntaris.

L'acte d'homenatge, es va fer precisament al Seminari ja que, aquest, va ser la seu central de comunicació i premsa durant la consulta i la base de totes les reunions preparatòries.

Aquestes consultes, tal com apuntava el presentador de l'acte (l'escriptor Antoni Pladevall Arumí) ja va ser un autèntic tsunami popular molt de debò i des de zero, i una iniciativa inèdita a Europa. El 13D també va ser, segons el president d'Òmnium Cultural d'Osona, l'Alfred Verdaguer, l'inici de tot, segurament el bressol de la lluita per la independència a la comarca d'Osona i que es va estendre, com una taca d'oli, a la resta del país.

Per l'Eulàlia Espona, presidenta de l'ANC comarcal d'aleshores, durant els dos mesos llargs en que varen durar els preparatius, es va generar una eufòria general a la comarca, com a un moviment que tothom se'l va fer seu.

Com a convidat especial de l'acte, a part d'en Josep Manuel Ximenis i en Vicent Sanchís, també va comptar amb el Sr. Alfons Lòpez Tena. Els organitzadors de la plataforma del 13D havien demanat al Sr.

Alfons Lòpez Tena, que en fos el directiu executiu, i ell va acceptar. Aquest jurista i notari valencià, havia estat vocal del Consell General del Poder Judicial espanyol entre el 2001 i el 2009 i a més, aleshores era membre del Consell Nacional de Convergència i Unió.

El Sr. Lòpez Tena, tal com es va recordar reiteradament durant l'acte d'homenatge, va resultar una persona molt controvertida. Es barallava sovint amb la majoria dels seus companys de la junta i va exercir el seu càrrec d'una manera intransigent i discutint-se constantment amb periodistes i fins hi tot, amb la mateixa plataforma que es va crear a nivell nacional per a estendre l'embrió osonenc a tot el territori nacional. Ell va justificar el seu tarannà per la rigidesa que exigien les circumstàncies.

Tampoc va ser un visionari gaire eficient, ja que el mateix 20/12/2009 va predir, al rotatiu madrileny "el país" que els poders de l'Estat no són: "suficientemente fuertes como para frenar las ansias independentistas de

esta comunidad y que, como miembro de la Unión Europea, España no se atrevería a utilizar la fuerza para impedir la independencia".

I ara tampoc iniciaré un debat sobre les seves darreres declaracions fetes el passat mes de novembre, on assegura que "Nunca apoyaré el 'procés' porque sería colaborar con un régimen autoritario" ... deixe'm-ho estar.

El que és cert és que les consultes del 13D a Osona de fa deu anys, van generar confiança entre membres i simpatitzants de diferents partits polítics i, també, associacions culturals i independentistes de la comarca. Aquests llaços, malgrat tot el que va passar, a Osona encara no s'han trencat. I crec que es manté viva l'esperança d'aquest gran somni comú, aquest somni que no hauria de dividir als independentistes, ans el contrari, hauria d'unir-nos a tots.

Josep Ramon Soldevila

Res a celebrar

En relació amb la situació dels nostres presos polítics estic convençuda que no tenim res a celebrar. Ho dic, perquè la sortida de la presó d'en Jordi Cuixart ha desfermat una allau de comentaris d'alegria de la bona gent, que ha celebrat que en Jordi pogués viure 48 hores amb la seva família, a casa seva. No és un retret a aquesta explosió d'alegria col·lectiva. Fa anys que els independentistes i, fins i tot aquells que no en són, però són bona gent, estem vivim en estat de xoc i frisem per poder celebrar bones notícies, però hem de tenir el cap clar, que ens ha de permetre analitzar quina és la situació des d'un punt de vista global.

Que en Jordi Cuixart, després de més de dos anys a la presó, molts mesos dels quals en presó preventiva, després d'haver suportat un judici vergonyós i una sentència que ha estat discutida per molts estaments internacionals perquè té més de venjança que de justícia, pugui sortir 48 hores de la presó, com una «concessió», és un escàndol. Quan els Tribunals europeus dictin les sentències definitives i hagin passat uns quants anys més, qui podrà rescabalar tots els nostres presos polítics de tots aquests anys que els han furtat a ells i a elles, als seus pares, que ja ara, alguns dels quals han mort sense poder acomiadar-se dels seus fills? Només volem celebrar la nul·litat de les sentències i la seva llibertat definitiva. L'honor pel seu sacrifici ja

els el reconeixerà el seu poble i la història.

Hem tingut una gran victòria aquests últims dies. El reconeixement, com a eurodiputats de Carles Puigdemont i de Toni Comín. En aquest cas han pogut exercir els seus drets perquè un Tribunal europeu, d'acord amb les lleis que els estats d'Europa membres de la Unió s'han concedit, han conclòs que eren eurodiputats en el moment que es feien públics els resultats de les votacions i que no era imprescindible jurar la «sagrada constitució espanyola», però els podem veure, amb gran satisfacció, exercint d'eurodiputats amb els nostres vots, perquè eren ciutadans lliures en una Europa lliure i democràtica. Senyors de l'ultra dreta i de la dreta no sí si tan ultra o potser una mica menys, els senyors Puigdemont i el senyor Comín no són «fugitivos de la justícia», com vostès els anomenen. S'han

sotmès des del moment zero a la justícia del país que els ha acollit. I perquè «Spain is different» l'eurodiputat senyor Junqueras, amb els mateixos drets que els senyors Puigdemont i Comín, està tancat a la presó d'una manera ignominiosa.

Un dia sabrem quin preu ha pagat Espanya per comprar adhesions, la nova ministra socialista d'Afers Exteriors deia avui que seguiria la política del senyor Borrell... Comencem bé... Esperem que, a l'hora de valorar la destrossa que van fer amb els pobres indis d'Amèrica, aquesta vegada no es deixi els zeros... Encara ens tocarà patir. Segur. Però les celebracions arribaran i, aquell dia, tots serem a les places celebrant la victòria definitiva.

Teresa Casals

Futur

Personalment, a final de l'any passat, estava convençut que aquest 2.020 seria un gran any, en tots els sentits. Professionalment, familiarment, depèn de cadascú i de com ho entomem. Políticament no ho tinc gens clar que sigui un bon any. Crec que no hi ha un futur proper per la Independència de Catalunya. No perquè jo no la vulgui i dos milions més de catalans també, si no perquè políticament no veig cap fita aquest any que em doni esperances per avançar cap l'Estat propi.

No veig cap moviment clar per arribar a la Independència. Em sento com el burro que avança quan veu la pastanaga. El proper febrer el President Puigdemont farà un gran acte al Nord de Catalunya, a Perpinyà. Hi anirem milers o centenars de milers de catalans a donar-li suport. Cridarem tots plegats "Independència", "Llibertat presos polítics"... etc. I després tornarem, a casa tranquil·lament i contents, que l'endemà hem d'anar a treballar.... I tot seguirà igual.

Els presos tancats i la Independència sense arribar. Potser, només és un imaginari, es forcen eleccions autonòmiques

a Catalunya perquè finalment s'inhabilita el President Torra. Gran jugada d'ERC. Donant suport als carcellers, com diu en Rufian, a Madrid a canvi de fer caure al President, perquè estan convençuts de que arrasaran, i, si no ho fan, per poc que puguin, tornaran a editar el tripartit amb els comuns i els socialistes.

Que ens queda als catalans que volem la llibertat? La Crida? Junts x Cat? Pdecat?. Potser de paraula tots volen la Independència, però a parer meu, no han fet cap pas per aconseguir-la. Recordem que hi ha majoria independentista al Parlament, poden implementar-la demà mateix si volen. Ens queda la CUP potser? No em dona

cap seguretat. No han fet cap pas que em doni la confiança cap a ells.

Sincerament ens queda Reagrupament. No ens hem bellugat des del començament del nostre guió, i aguantem i aguantarem fins que aconseguim el que desitgem. Però no som mediàtics, no tenim cap altaveu que ens ajudi a fer sentir la nostra veu. O creieu que si tinguéssim el suport dels mitjans la gent no vindria amb nosaltres?.

A Catalunya li cal un Reagrupament per arribar a la Independència, per això els reagrupats, que ho sabem, no defallim.

Albert Aragonès

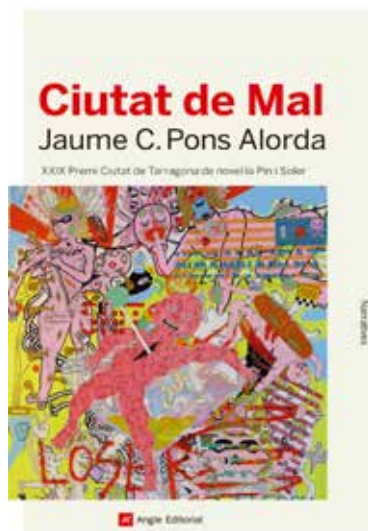
"Ciutat de mal", una novel·la lliure, esperpèntica i al·lucinant

Jaume C. Pons Alorda, *Ciutat de Mal*,
Barcelona: Angle Editorial, 2019.

La novel·la *Ciutat de mal*, tot i la seva vocació "anti-mainstream", es va fer amb el premi Ciutat de Tarragona, conferit per un jurat més atrevit del que és habitual, i també va situar-se entre les dotze millors novel·les de l'any del premi d'Òmnium Cultural. Es tracta d'una obra de l'escriptor i traductor Jaume C. Pons Alorda, que desafia els convencionalismes i que sorprendrà el lector per la seva singularitat, o més ben dit, per la seva estranyesa. De fet, el text mateix reivindica aquesta especificitat en un sucós monòleg final d'un dels seus tres protagonistes:

"Jo no vull una literatura normal, tampoc normalitzada, jo vull una literatura anormal, anòmala, rara, diferent, tarada, extraordinària, que no s'assembla a cap altra, que no es pugui comparar amb res més, una literatura que sigui un bolet o, millor, un fong, i com més invasiu i verinós millor." (p. 236).

Amb una gran llibertat, l'obra presenta tres línies narratives lligades a les tres persones gramaticals (jo, tu i ella), que corresponen, respectivament, als tres protagonistes: escriptor, fugitiva embarassada i geperudeta. Són tres veus que despleguen les seves peripècies de forma independent, però que acabaran confluint cap a un final que fa pensar en el to més desenfrenat de les pel·lícules de Quentin Tarantino, afegint-hi escenes de sexe més que X, XXXL. La història s'ambienta en la distòpica Ciutat de Mal del títol, governada pel Constructor, que és un dictador que ho vigila tot, imposa la censura, controla la natalitat, etc. L'acció se situa en un futur més o menys proper en què ha desaparegut l'entorn natural,

fins i tot el mar és artificial i la producció d'aliments és sintètica. Tot és molt negre, encara que no pari de caure neu blanca a la ciutat.

Així mateix, la novel·la és plena de referències literàries i d'altra mena. Algunes són molt evidents, com Onofre de Dip, nom del vampir de *Les històries naturals* de Joan Perucho, que figura com a autor del llibre *L'estructura*; la denominació de l'insòlit sistema de transport subterrani de la ciutat, els cucs d'Arrakis, terme que deriva del nom del planeta de *Dune*, novel·la de Frank Herbert; l'artista Iannis de Corfú, que sembla que remet al pintor Miquel Barceló; o Bòl·locks, marxant del pintor, que potser deu fer referència a l'àlbum dels Sex Pistols, *I Never Mind the Bollocks, Here's the Sex Pistols*; etc.

El llibre té molts moments lluminosos, de gran lucidesa. Per exemple, hi ha una brillant crítica sobre el mercat i la fúria de les compres, que esdevé una esmolada sàtira del món capitalista:

"I després les criatures segueixen passejant amb les bosses de la mà com si duguessin cadenes enlloc de bosses. L'espectacle és absolutament desolador: un munt de formes mòbils encadenades a les seves coses, es pensen que són seves, però mai no ho seran, perquè l'única cosa que posseïm és la mort, que porten enganxada a les

orelles." (p. 155)

Pons Alorda opta per l'exageració i s'autoimposa la llibertat com a divisa creativa, de manera que planteja una escriptura gairebé sense límits. Sense cap límit? No ben bé, perquè autoimposar-se la inexistència de límits ja és un límit. A més, la llengua mateixa també és un límit i, en aquest cas, l'autor no tan sols el respecta, sinó que desplega una gran riquesa de recursos verbals i ho fa amb enginy, genuïtat i, fins i tot, la invenció de paraules divertides i versemblants per a designar noves realitats que crea en la ficció:

"Descendeixo de la guineu i del plax, tinc dins meu l'herència del pelicà i de la maramirtra, m'acompanya el domini dels grumpfs i la necessitat de construir-me." (P. 154)

Ara bé, la novel·la presenta una successió d'hipèrboles, especialment cap al final, que resulta excessiva i fa de mal pair per al lector. De vegades, cal una mica de verdura. Aquí tot és tall, carn —ben sovint, literalment. Que consti que no demanem moderació, però és que l'oposat a l'exageració hiperbòlica no és la grisor anodina; ni el contrari de la passió, que invoca l'autor, tampoc no és la realitat, si és que sabem que és la realitat. Al capdavall, com a lectors no tan sols no defugim l'irracionalisme, sinó que en gaudim, però això no exclou requerir un cert equilibri narratiu, alguns punts on aferrar-se, sense renúncies ni rebaixes.

En qualsevol cas, és una novel·la que contribueix a obrir camins per a la nostra literatura i cal saludar-la amb joia. A més de ser lliure, esperpèntica i al·lucinant, també resulta apassionada i vital; fet i fet, "davant la mort sols queda la plena coneixença de la vida." (p. 129). Per tot plegat, més enllà de les estrambòtiques i grotesques situacions que planteja, si el lector entra en el joc, el llibre pot aconseguir sacsejar-lo, atrapar-lo i fins i tot commoure'l.